

Full diocesa

16 de març del 2025

p4 p5 i p8—Dia del Seminari i vetlla de pregària per les vocacions

p7 —La coincidència del Ramadà islàmic i la Quaresma cristiana

Sembradors *d'esperança*

DIA DEL SEMINARI

16/19 de març del 2025

«Jesús prengué Pere, Joan i Jaume i pujà a la muntanya a pregar»

Diumenge II de Quaresma / Cicle C

Lectura del llibre del Gènesi

En aquells dies, Déu va fer sortir fora Abram i li digué: «Mira el cel i posa't a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar; doncs així serà la teva descendència.» Abram cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa. Després li digué: «Jo sóc el Senyor, que t'he fet sortir d'Ur dels caldeus per donar-te aquest país; serà el teu heretatge.» Abram preguntà: «Quina garantia me'n doneu, Senyor?» Ell respongué: «Porta'm una vaca, una cabra i un moltó de tres anys, una tórtora i un colomí.» Li portà tots aquests animals, els partí per la meitat i posà cada meitat enfront de l'altra, però no va partir els ocells. Uns ocellots de presa volien abatre's sobre els cossos morts, però Abram els allunyava. Quan el sol s'anava a pondre, Abram caigué en un son profund i s'apoderà d'ell un gran terror, com una foscor. Després de la posta, quan ja s'havia fet fosc, veié un forn fumejant, una torxa encesa, que passava enmig dels animals partits. Aquell dia el Senyor va fer amb Abram una aliança i es comprometé en aquests termes: «Dono aquest país a la teva descendència, des del torrent d'Egipte fins al gran riu, el riu Eufrat.» (15,5-12.17-18)

Salm responsorial

El Senyor m'il·lumina i em salva.
[26]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

Germans, [seguíu el meu exemple i fixe'u-vos en els qui viuen segons el model que teniu en mi. Us ho he dit sovint i ara ho repeteixo amb llàgrimes als ulls: N'hi ha molts que, pel seu estil de viure, són contraris a la creu del Crist. El terme on s'encaminen és de perdició, el déu que adoren és el ventre, i la seva glòria, la posen en les parts vergonyoses; tot el que aprecien són valors terrenals. Però] nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel; d'allà esperem un Salvador, Jesucrist, el Senyor, que transformarà el nostre pobre cos per configurar-lo al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa que li ha de sotmetre tot l'univers. Per tant, germans meus estimats i enyorats, vosaltres que sou el meu goig i la meua corona, manteniu-vos així, en el Senyor, estimats meus. (3,17-4,1)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Joan i Jaume i pujà a la muntanya a pregar. Mentre pregava, es trasmutà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant. Llavors dos homes es posaren a conversar amb ell. Eren Moisès i Elies, que es van aparèixer gloriosos, i parlaven del traspàs d'ell, que s'havia d'acomplir a Jerusalem. Pere i els seus companys estaven adormits profundament, però quan es desvetllaren, veieren la glòria de Jesús i els dos homes que eren amb ell. Quan aquests anaven a separar-se de Jesús, Pere li digué: «Mestre, que n'estem de bé, aquí dalt! Fem-hi tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» Parlava sense saber què es deia. Mentre parlava es formà un núvol i els cobrí. Ells s'esglaiaren en veure que entraven dins el núvol. Llavors del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo.» Així que la veu hagué parlat, es van trobar amb Jesús tot sol. Ells guardaren el secret, i aquells dies no contaren a ningú res del que havien vist. (9,28b-36)

«Mestre, que
n'estem de bé, aquí
dalt! Fem-hi tres
cabanes, una per
a vós, una per a
Moisès i una altra
per a Elies»

«Mentre pregava, es trasmudà la seva cara»

Andrey Castrillón, prev.

Els seguidors de Jesús sabem que el seu camí porta a la glòria de Déu, però passa inevitablement per la creu. És des d'aquesta perspectiva que entenem la Transfiguració, fet que celebrem en aquest segon diumenge de Quaresma. Lluc ens la presenta amb Jesús en oració mentre tres dels seus deixebles en són testimonis privilegiats. També hi apareixen Moisès i Elies, figures clau que representen la Llei i els Profetes. Tot es confirma amb la veu del Pare, que des del cel proclama Jesús com el seu Fill estimat i ens convida a escoltar-lo.

Aquest relat es comprèn habitualment com un avançament del que succeirà després de la passió i mort de Jesús. Els deixebles, encara incapaços d'entendre el camí de la creu, necessiten entreveure la glòria de la resurrecció. Però la transfiguració de Jesús va més enllà de ser un consol: Jesús no sols vol dissipar les pors dels deixebles, sinó que els convida a participar activament en la vida nova que ell ofereix. La pregària esdevé el camí privilegiat per a experimentar aquesta gràcia, l'amor de Déu que transforma i renova la vida dels creients en Crist.

En aquest sentit, podem fer un pas més. Contemplar la glòria de Déu i veure el rostre transfigurat de Jesús és una experiència realment captivadora. Pere n'és un exemple: «Que n'estem, de bé, aquí dalt!» (Lc 9,33). Això, però, implica també tenir la consciència que contemplar el rostre de Crist ha d'anar acompanyat de l'escolta i de l'acció. No podem fer de la pregària un refugi que ens aïlli de la realitat, sinó un lloc des d'on sortim amb una nova comprensió del que vivim. La Transfiguració ens prepara per al camí de la creu i ens ensenya que, tot i les dificultats, el destí final no és la mort, sinó la vida plena en Déu.

La imatge

La Transfiguració emmarca la vivència quaresmal:

- a la muntanya, per pregar, s'escolta la veu de Déu sobre qui és Jesús; al creient li toca d'escoltar-lo;
- Moisès i Elies, la Llei i els Profetes, parlen amb ell de la passió i mort que haurà de patir, anunciant el camí dels seus seguidors;
- els deixebles no han entès què ha passat ni què vol dir; ho explicaran després de la resurrecció.

La Transfiguració del Senyor (s. XVII)

Agenda

Lit. hores: Setmana II

17 dilluns

- Sant Patrici, bisbe
- Sant Josep d'Arimatea
- Dn 9,4b-10 / Salm 78 / Lc 6,36-38

18 dimarts

- Sant Salvador d'Horta, framenor
- Sant Ciril de Jerusalem, bisbe i dr.
- Is 1,10.16-20 / Salm 49 / Mt 23,1-12

19 Sant Josep, espòs de Maria

Patrò de l'Església Catòlica
2S 7,4-5a.12-14a.16 / Salm 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.18.21.24a

20 dijous

- Santa Alexandra, mr.
- Santa Fotina, la samaritana
- Jr 17,5-10 / Salm 1 / Lc 16,19-31

21 divendres

- Dia d'abstinència
- El traspàs de Sant Benet
- Santa Fabiola, matrona romana
- Gn 37,3-4.12-13a.17b-28 / Salm 104 / Mt 21,33-43.45-46

22 dissabte

- Santa Lea de Roma
- Mi 7,14-15.18-20 / Salm 102 / Lc 15,1-3.11-32

23 diumenge III de quaresma / Cicle C

- Sant Josep Oriol
- Ex 3,1-8a.10.13-15 / Salm 102 / 1C 10,1-6.10-12 / Lc 13,1-9

Dia del Seminari 2025: l'Esperança no defrauda

Pregària per les vocacions el divendres 21 de març al Seminari

Aquest any jubilar, el lema del dia del Seminari és «Sembradors d'esperança». Es tracta d'un lema que expressa la missió que tenim els pastors en el si de l'Església. Sembrar esperança és la nostra tasca i la nostra responsabilitat, i l'exercim anunciant l'Evangelí, celebrant els sagraments i servint la comunitat cristiana que ens ha estat confiada, vivint sempre el nostre ministeri com a lliurament generós de la nostra pròpia vida. No cal dir que un sacerdot que visqui el seu ministeri intentant ser fidel a la seva vocació és un do incomparable per a una comunitat cristiana, perquè continua la missió de Jesús, el Bon Pastor, acompanyant i guiant pel camí de la salvació el ramat confiat a la seva cura.

També són un signe d'esperança per a la nostra diòcesi els nostres sis seminaristes que estan en el procés formatiu i de discerniment per tal que un dia, si Déu vol, siguin ordenats preveres. Concretament, Emanuel Sánchez i José Pedrozo s'estan formant en el curs propedèutic, i Eduardo Quintero, Camilo Camargo, Andrés Aguirre i Mario Pallares es formen, juntament amb els seminaristes de la província eclesiàstica, al Seminari Major Interdiocesà de Catalunya. La jornada que celebrem ens ajuda a fer més present la resposta generosa dels nostres seminaristes —atès que les vocacions són un do de Déu per a tots nosaltres en el si de tota l'Església—, així com també la tasca dels seus formadors.

És per tot això que, des d'aquestes línies i de manera esperançada, ja que els fruits de l'oració són ben palpables, volem agrair novament la vostra pregària confiada i fidel, especialment a les comunitats parroquials i als seus rectors, així com a les comunitats de

Recés de Quaresma per a joves

Un dia de silenci i reflexió per a viure la Quaresma i trobar-se amb el Senyor. Per a joves de 16 a 35 anys. El 5 d'abril, a Sant Julià Sassorba.

Informació i inscripcions:

621 140 086 - joves@bisbatvic.org

Instagram i tik tok: [@delejbv](#)

vida consagrada, perquè es manifesta d'aquesta manera la sol·licitud de la família diocesana per les vocacions, tan necessàries i urgents en el moment actual. Sens dubte, el Dia del Seminari fa més visible la pregària de tota la diòcesi sota la intercessió de Sant Josep—pregària que no ha de defallir durant tot l'any— demanant al Senyor que ens doni molts i sants sacerdots. Per això us convoquem a la vetlla de pregària que tindrà lloc el divendres 21 de març a la capella del Seminari, a les 19:30h.

Finalment, volem agrair la generosa col·laboració econòmica anual que es visibilitza en la col·lecta d'aquesta jornada. La quantitat que es recull es destina a les despeses de formació dels nostres seminaristes, així com a la seva manutenció. Concretament, l'any passat es van recollir 12.645,97€, una xifra ben considerable, però tanmateix insuficient per a les despeses que s'han de sufragar, les quals enguany han augmentat, perquè el nombre de seminaristes, gràcies a Déu, ha crescut fins a sis. És per això que us demanem un nou esforç en la vostra col·laboració

per ajudar-nos econòmicament. Us agraïm per avançat la vostra generosa ajuda en la campanya d'aquest diumenge, tan necessària. Per a qui ho desitgi, també us adjuntem un número de compte bancari per a fer-hi les aportacions que es creguin oportunes: ES97 2100 0007 8002 0126 4517. Moltes gràcies!

Fomentar les vocacions al sacerdoci, un signe d'esperança

La promoció de vocacions al presbiterat diocesà, entesa com a «suscitar, acollir, acompanyar i formar», és una prioritat que no admet demora. Així, a la nostra diòcesi de Vic estem preparant una renovada pastoral vocacional. La premissa és clara: les vocacions sacerdotals del futur seran el fruit de la confiança esperçada en la promesa de Déu («demaneu a l'Amo dels sembrats...»). Una confiança que s'ha d'expressar, com hem dit, a través de la pregària. Ningú no es pot veure exclòs d'aquesta urgència, atès que la resposta a la iniciativa de Déu demana la intervenció de tota la comunitat eclesial. Fomentar les vocacions ens afecta a tots, sense excepció. Per aquesta raó, aviat donarem a conèixer les iniciatives preparades per tal que tothom pugui posar el seu gra de sorra en aquesta missió prioritària. Una missió que encomanen especialment a sant Josep, a qui demanem la intercessió i l'ajuda per a fer-ho possible.

Tant de bo que el Dia del Seminari d'enguany ens serveixi per a ser més conscients, amb la nostra pregària i ajuda econòmica, de la necessitat urgent de vocacions sacerdotals, de joves apassionats per Déu que vulguin seguir el Senyor amb la totalitat de la seva vida a fi de ser apòstols del Regne al servei de les comunitats cristianes i al servei del món.

Visita guiada al santuari de l'Ajuda

Catalonia Sacra

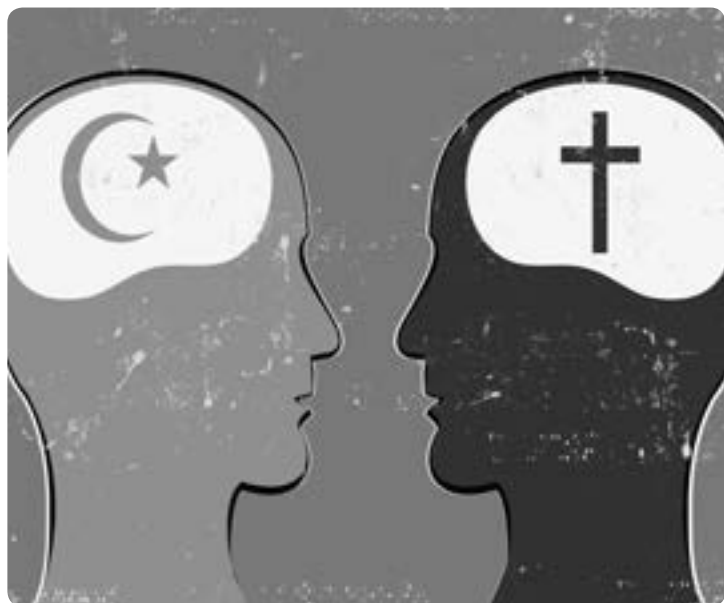

Catalonia Sacra organitza per al dissabte 22 de març una visita guiada al santuari de la Mare de Déu de l'Ajuda, situat a Balenyà (Osona). L'historiador Carles Puigferrat pilotarà aquesta activitat per a conèixer aquesta església del bisbat de Vic que conserva elements arquitectònics de diverses èpoques, des del romànic fins al modernisme. Molt estimada a Osona, a l'Ajuda és freqüent trobar-hi feligresos de visita. El preu de l'activitat és de 9 euros i la inscripció s'ha de fer a la web (www.catsacra.com/event/2463).

En aquesta església hi ha una barreja d'estils que s'hi han anat incorporant al llarg del temps. Hi ha mostres del romànic, en bona part del campanar o de la façana; del gòtic, en el pis de les campanes; del barroc o del modernisme, en les pintures que decoren l'altar major i que són fetes per Joan Rifa durant la segona meitat del segle passat (1963). Aquesta barreja d'estils és deguda al fet que l'església s'ha anat completant al llarg de la història. La imatge actual és una reconstrucció de l'antiga imatge destruïda pels francesos.

Quaresma i Ramadà

Francesc Xavier Bisbal i Talló, prev.

Aquest any, com també l'anterior, el calendari presenta una coincidència notable: el Ramadà islàmic (de l'1 al 30 de març) s'encavalca parcialment amb la Quaresma cristiana (del 5 de març al 19 d'abril).

M'hi feia pensar un barber musulmà, que mentre em tallava els cabells em va explicar detalladament la celebració del Ramadà a l'oratori islàmic més proper. Fou una ocasió perquè un servidor li expliqués el que és la Quaresma pensant si els infants que participen en la catequesi serien capaços de fer el mateix amb els seus companys...

La data de la Quaresma depèn de la Pasqua, que es determina com el diumenge posterior a la primera lluna plena de primavera, per motius bíblics. De manera similar, la lluna guia la fixació de la data del mes de Ramadà: el calendari musulmà és lunar, i el començament del Ramadà es determina amb l'aparició de la lluna nova del novè mes, el *shaaban*. Això fa que el Ramadà s'avanci aproximadament deu dies cada any, podent-se celebrar en qualsevol època de l'any.

No és l'única coincidència: la Quaresma té com a pilars el dejuni —representat pel dejuni del Dimecres de Cendra i del Divendres Sant, així com l'abstinència de carn els divendres—, l'oració i la caritat. Pel que fa al Ramadà, s'insisteix en un dejuni —no sols d'aliment, sinó també de tabac i de relacions sexuals (obligatori cada dia, des de la

sortida del sol fins al vespre)—, més oració (*salat*), recitació de l'Alcorà i accions benèfiques. Potser la Quaresma, tot i que té alguns signes litúrgics (la cendra, el color morat dels ornaments sagrats, els cants i la preparació al sagrament de la penitència prèvia a la Pasqua), es viu de manera més subjectiva i personal, i no tan social, col·lectiva i organitzada.

A part de les diferències substancials doctrinals i teològiques entre els dos credos, que en definitiva hi ha al fons del sentit de la Quaresma i del Ramadà, no es pot negar que hi ha una certa convergència entre les dues celebracions, de caràcter purificador, autoreflexiu i com una aturada en el cicle sagrat anual.

Certament, en les nostres latituds aquestes pràctiques xoquen amb un ambient secularitzat que ha perdut el llenguatge i la cosmovisió religiosa dels nostres avantpassats. Per a la mentalitat dominant, el dejuni per motius de salut i dieta és acceptable; el dejuni per motius espirituals es percep com una espècie de fanatisme. És la idea superficial i materialista que redueix l'ésser humà a la seva corporalitat i que menysté o nega les necessitats espirituals.

Sens dubte, el sentit del dejuni quaresmal —que per raons òbvies és el que conec més— es pot referir a un esforç per acostar-nos més a Déu, reforçar la nostra voluntat, centrar-nos en les coses essencials i fugir de les superficials, donar-nos més als altres, lluitar contra el mal personal i l'egoisme... És la imatge del desert que ens presenta la Quaresma: un temps per a centrar-se en el que és veritablement necessari. En definitiva, per ser més lliures!

Un signe quaresmal com l'abstinència de carn és a vegades ridiculitzat. Algunes pràctiques del passat, cada cop més llunyanes i oblidades, com «la butllax», no hi ajuden. Però quedar-se en la materialitat de l'abstinència —no menjar carn— no és el sentit d'aquest temps. És un signe de sobrietat, com una fletxa que assenyala quelcom més important. A vegades es ridiculitza perquè no es vol fer el següent pas: i és clar que podem dejunar de moltes altres coses: de tabac, d'alcohol, de sucre, de televisió, de ràdio, de soroll, de xarxes socials, de xafarderies. Però mai sense perdre el sentit del que es fa.

L'article

Gestionar la pobresa

Josep Ruaix i Vinyet, prev.

Els qui exercim, ni que sigui en un grau mínim, una funció jeràrquica en l'Església actual som ben conscients, com tants d'altres col·legues i fidels laics, del progressiu empobriment, almenys al nostre país, de la realitat eclesial: cada vegada som menys els pastors i els practicants, com també els simplement batejats, cada vegada minven més els recursos econòmics disponibles, cada vegada resulta més difícil de fer funcionar la pastoral, etc.

Per això no hi ha altre remei, malgrat els bons dissenys de revertir la situació —esperança que, certament, és lícit de conservar, però més aviat, crec jo modestament, a llarg termini—, que prendre nota de les coses tal com són i, per tant, intentar de gestionar, de la millor manera possible, aquesta pobresa creixent (valgui l'oxímoron).

És el moment de concentrar-nos en allò que és essencial

Aquesta gestió de la pobresa s'hauria de concretar, al meu entendre (limitat i parcial, és clar), en dos criteris: 1) anar-nos desempallegant (com, de fet, ja va realitzar el Concili Vaticà II) d'allò que, per més que dolgui deixar-ho, és sobrevingut en el temps, és faramalla des del punt de vista sanament teològic, és estrany a altres confessions cristianes o és, en un mot, secundari; 2) concentrar-nos en allò que és essencial.

Allò que és essencial en la funció jeràrquica, segons ens va ensenyar l'esmentat concili (cf. *Lumen gentium*, Constitució dogmàtica sobre l'Església, núms. 25-27), és ensenyar, santificar i governar. L'ensenyament, tal com estan les coses, evidentment ha d'insistir en els continguts bàsics de la fe cristiana. La santificació (com ja vaig tenir ocasió de recordar en un article anterior, publicat l'1-9-2024) ha de partir de la litúrgia i desembocar en la litúrgia. El govern també ha d'adquirir unes formes simples, pragmàtiques, adequades als temps que vivim.

Ara, lògicament, el lector esperaria exemples. Però ni l'espai disponible ni l'oportunitat concreta no em permeten de fer-ho. Ja estaria content si, d'una manera o altra, calés en els estaments més o menys influents dintre la nostra Església l'eslògan del títol: gestionar la pobresa. De la millor manera possible, com també he dit.

El llibre

Poemes essencials

Sant Joan de la Creu

JOAN DE LA CREU

POEMES ESSENCIALS

EDICIÓ I TRADUCCIÓ DE PERE LLUÍS FONT

FRAGMENTA EDITORIAL

Fragmenta editorial

160 pp.

17,57 euros

El nucli d'aquest llibre és la traducció catalana dels tres poemes místics de Joan de la Creu: el «Càntic espiritual», «Nit obscura» i «Flama d'amor viva». Pere Lluís Font en dona una traducció literàriament molt acurada; respectant el ritme i la rima de l'original, busca que el text traduït produeixi en el lector un efecte semblant al del text original: que digui quasi el mateix i que soni quasi igual. És a dir, que pugui suportar l'acarament amb l'original. Tota traducció és una interpretació, una proposta de lectura. En aquest cas, la traducció facilita la comprensió del text original, al mateix temps que permet d'anostrar una obra de valor universal integrant-la en el nostre univers lingüístic. L'edició, bilingüe, es completa amb una introducció, amb notes aclaratòries i amb un conjunt d'annexos que ens donen accés a altres aspectes de l'aportació de Joan de la Creu al patrimoni literari, artístic i espiritual de la humanitat.

Voler i formar preveres

Romà Casanova, bisbe de Vic

En els anys noranta del segle passat, essent formador dels seminaris menor i major de la meva diòcesi d'origen, Tortosa, vaig llegir un llibre que em van recomanar i que porta per títol *Voler i formar preveres*, d'un autor francès. Aquesta obra remarca la importància d'una autèntica teologia del sacerdoti, així com de l'exercici del ministeri propi enmig de la comunitat cristiana. En conseqüència, una manca de consciència de la importància del ministeri apostòlic per a l'Església no ajuda gaire a fomentar les vocacions al servei de la comunió i de la missió eclesials.

Hem d'estar ben convençuts que els sacerdots són indispensables!

Certament que la pobresa i la condició de pecadors acompanya sempre la vida de servei dels qui han rebut el do de ser transparència de Crist, bon Pastor, però la força de la gràcia de Déu resplendeix en la realitat quotidiana dels servidors humils de l'evangeli, essent sembradors d'esperança enmig d'un món convuls que cerca la pau. Sí, que el soroll de l'arbre que cau no ens faci oblidar el silenci amb què creix contínuament el bosc. Quant de bé fan els nostres preveres, en pobles i ciutats, enmig de les dificultats d'una missió ineludible, moltes vegades en la nit de les proves i el sofriment per no encertar els camins per a evangelitzar!

Per això, com a comunitat cristiana, hem de voler que hi hagi sacerdots per al bé de la humanitat. N'hem d'estar ben convençuts: són indispensables! Perquè són presència de Jesús sacerdot, el qui vessa el seu Esperit d'amor en els cors dels homes; aquesta és l'esperança que no defrauda (cf. Rm 5,5). La pregària per les vocacions sacerdotals és, doncs, un deure de caritat de tot cristià, que

expressa la necessitat de Crist salvador. Aquesta oració es troba amb les paraules del Senyor als seus deixebles: *Demaneu a l'amo dels sembrats que envii més homes a segar-los* (Lc 10,2).

Si és important suscitar vocacions sacerdotals, també ho és formar-los adequadament, per tal que puguin ser autèntics deixebles de Crist, deixant-se configurar per ell. El seminari és la institució eclesial que té l'encàrrec de fer possible aquesta formació. Els seminaristes de la nostra diòcesi, des de l'any 1988, tenen en el Seminari Major Interdiocesà de Catalunya l'àmbit idoni per a fer el camí formatiu que els ajudarà a créixer, en el discerniment, en la resposta al do de la crida rebuda. Com a comunitat cristiana els hem d'acompanyar en la pregària per la seva perseverança, així com en el suport material, per tal que tinguin el necessari per a formar-se adequadament.

